

Když Homer G. Adams domluvil, Perry Rhodan vstal a začal dlouhými kroky přecházet sem a tam po místnosti.

Adams pozoroval Prvního administrátora zpod přivřených víček. Šéf General Cosmic Company, téměř všemocného koncernu a zdaleka nejdůležitějšího pilíře Solárního impéria, si opřel bradu do dlaní a zdálo se, že přemýšlí.

Rhodan se náhle prudce zastavil. Oči se mu hněvivě leskly. Zvedl ze stolu svazek fólií a zase ho pustil.

„Zklamal jste mě, Adamsi!“ řekl tiše, ale s nebezpečným, podtónem. „Vždy jsem ve vás viděl finančního génia galaxie, muže, jehož intuici nedokáže nikdo přetrumfnout. A nyní mi nabízíte tento povrchní a málo smysluplný plán...!“

Homer G. Adams vzhlédl. V očích měl výraz zbitého psa.

„Pane já ...!“

Rhodan mávl energicky rukou. Hněv ho ještě nepřešel, ale už se ovládl.

„Uznáváte alespoň, že v současné době nelze stáhnout veškerá platidla z oběhu - a že by bylo politicky nanejvýš nebezpečné, kdybychom je plně znehodnotili...?“

Adams pokrčil rameny. Získal zpět část své sebejistoty a pevným hlasem namítl:

„Jedině radikální kúra nám ještě může pomoci, pane. Absolutní devalvace a vydání nové měny...“

Rhodanovo čelo se znovu svraštilo.

„...by kromě hospodářského chaosu vyvolalo politickou katastrofu!“ dokončil tvrdě. „To máme roztroubit po celé galaxii, že jsme zbankrotovali? Máme oznámit Skokanům, Arkonidanům, Akonanům a Posbiům, že jejich vklady v našich bankách najednou nestojí za zlamanou grešlí? A máme v neposlední řadě zruinovat soukromý průmysl Impéria? Nehleděna to, že devalvace tak, jak ji navrhuje, by měla za následek naprosté zbídačení obyvatelstva...! Adamsi, imperiální planety by se odpoutaly od Terry a vzaly si úvěry tam, kde jim je nabídnou. Tím by začal výprodej lidstva jiným rasám!“

„Nasadte vůči takovým planetám flotilu, pane!“ opáčil Adams.

Perry Rhodan se nechápavě díval na svého ministra financí. Už nevěděl, co by mu ještě řekl. Dosud byl Adams jeho nejvěrnější a nejlepší rádce. To ho přinutilo, aby se ovládl.

„Adamsi, myslím, že jste přetažený. Jinak byste mi nikdy nemohl dát takovou radu. Jak bych mohl flotilu, která vznikla na ochranu imperiálních světů a jejich obyvatel, poslat vůči těmto světům? To mi radíte, abych rozpoutal občanskou válku?“

Rhodan sebou hodil do nejbližšího křesla.

„Teď mě dobře poslouchejte. Vidím, že budu muset vzít celou věc do rukou sám. Někdo uvedl v posledních týdnech do oběhu miliardy solarů které tu předtím nebyly. Dokud bude peněžní trh tak jako dosud podléhat pouze vlastní regulaci, nebudeme nikdy schopni přesně určit množství falešných peněz. Není možné ani v bankách kontrolovat, zda se jedná o falešné nebo pravé bankovky, protože to nedokážou rozlišit ani naše nejdokonalejší přístroje. Zůstává nám jen jedna možnost. Musíme se v první řadě postarat o to, aby byly zajištěny pravidelně získávané peníze úředníků, zaměstnanců, dělníků a živnostníků. K tomuto účelu je třeba otevřít co nejrychleji v imperiálních bankách státní kontrolovaná konta. Se zapojením všech pozitronických bankovních mozků by se to mělo zvládnout za den. Všechny příchozí peníze se buď bezhotovostně převedou na tato konta nebo budou přímo uloženy a prozatím jako nevypověditelné zmrazeny, až na částky, sloužící k pokrytí existenčního minima. Tak se dosáhne toho, že pracujícím občanům Impéria nevzniknou žádné finanční ztráty. Jakmile vydáme nové bankovky, budou moci majitelé kont opět disponovat plnou částkou.“

Jinak to ovšem vypadá s neznámými miliardy, které už se nacházejí v oběhu. Těžko budeme někomu dokazovat, jestli si peníze řádně vydělal nebo získal ilegálním způsobem. Ale tenhle problém může počkat. Jinak doufám, že příliv falešných peněz budeme moci brzy zastavit přímo u zdroje

Adamsova hlava se ztěžka sklonila nad stůl. Ruce se mu třáslly.

Rhodan mu položil ruku na rameno. „Hlavu vzhůru, Adamsi! Každý dělá chyby, a já jsem zřejmě nevzal v úvahu nervové zatížení, jemuž jste byl v poslední době vystaven.“

Šéf GCC pomalu vzhlédl. Oči měl zarudlé a vpadlé a ve tváři výraz štvance. Perry Rhodan si uvědomil, že se chvěje na celém těle.

„Zavolám lékaře,“ řekl soucitně.

Adams zavrtěl hlavou.

„Prosím ne, pane. Ale... myslím, že bych si opravdu měl pár dní odpočinout. Nemá smysl, abych v tomhle stavu zůstal na svém místě. Nadělal bych víc škody, než užítku.“

Rhodan souhlasně přikývl.

„Dobrá. Myslím, že je to tak správné. Měl byste si dopřát maximální tělesný i duševní odpočinek. Co takhle sanatorium Guam?“

Adamsovy oči se trochu rozzářily. Rhodanovi se skoro zdálo, jako by výraz jeho ministra vyjadřoval něco jako tajný triumf. Ale to byl jistě omyl, Adams byl očividně nervovému zhroucení ještě blíže, než přiznával.

„Ano, myslím, že to bude nejlepší, pane,“ řekl Adams. „Vyzírám hned dnes. Dal byste mi prosím oficiální dovolenou, pane? Chtěl bych, aby bylo všechno v pořádku.“

Rhodan se zasmál.

„Ale, můj milý Adamsi! To je přece samozřejmé. Udělal jste toho v minulosti pro Impérium tolik, že jste si zasloužil několik let dovolené. Myslím, že jste si dosud nepožádal ani o den.“

„N...ne pane,“ odpověděl Adams.

Dobře!“ Rhodan vstal zároveň se svým ministrem. „Informujte svého zástupce a pak odleťte. Máte dovolenou až do uzdravení, je to jasné? Nevracejte se, dokud vás zase nepostaví na nohy!“ Adams, potřásl roztržitě hlavou.

„A vezměte si s sebou Marata a McKaye!“ dodal Rhodan.

„Ty dva čmuchaly?“ ujelo Adamsovi.

„Trvám na tom!“ řekl Rhodan pevně. „Marat a McKay jsou vynikající muži, bývalí důstojníci rozvědky. Jestli někdo může zabránit, aby vás unesli, a vyměnili za duplikanta, tak tihle dva. Kde jsou vlastně teď?“

„Čekají v předpokoji, pane,“ odvětil Adams neochotně.

Perry Rhodan zapnul interkom.

„Pošlete mi sem prosím ty dva stíny, slečno Stapledonová!“

Jean-Pierre Marat a Roger McKay tiše vešli do pracovny Perry Rhodana. První administrátor si mimoděk připomněl přezdívku, kterou „Agentura pro mezihvězdná pátrání“ neoficiálně nosila: Černý jaguár.

Bezpochyby za to agentura vděčila Maratově zjevu: tento Pozemšťan francouzského původu působil se svými hustými černými vlasy, silným obočím a výraznou tváří jako hora spoutané energie a temperamentu, zatímco Roger McKay se podobal spíše grizzlymu. Pravá polovina McKayovy tváře působila poněkud strnule. Příčinou byla jařmová kost z kovoplastu a svaly ze syntetické tkáně.

Rhodan se na detektivy přátelsky usmál. Měl k nim plnou důvěru a věděl, že jeho ministr financí by nemohl mít lepší ochránce.

Znal už McKayovy zvyky a tak nechal přinést láhev skotské a nabídl cigarety. Pak se zadíval na Marata.

„Právě jsem dal Panu Adamsovi dovolenou. Ten člověk je s nervy v koncích a pro mě teď neznamená žádnou pomoc, spíš naopak...“

Marat se trochu usmál.

„Ano...?“ zeptal se Rhodan.

„Mohu mluvit otevřeně, pane První administrátore?“

„Prosím vás o to.“

„Nu dobrá!“ Jean-Pierre Marat odložil cigaretu. „Víte, že můj partner a já jsme byli důstojníky Galaktické rozvědky, pane. Díky tamnímu školení a našim zkušenostem máme pro takové věci oko. Mister Adams je podle nás nejen u konce svých duševních sil, ale, také fyzicky naprosto vyčerpaný. Připadá mi jako člověk, který ležel deset let v hlubokém spánku a teď byl zničehonic probuzen. Chci tím říct, že pana Adamse nemohla takhle zničit jen ta historie s falešnými penězi, musel to v sobě nosit už delší dobu. Možná trpí nějakou organickou nemocí, která ještě nebyla rozpoznána.“

Perry Rhodan zamyšleně přikývl, pak sebou náhle trhl.

„Máte pravdu, i ve mně budí ten dojem. Ale to není možné, Marate! Jistě víte, že Adams nosí buněčný aktivátor...?“

Marat přikývl.

„I já nosím aktivátor,“ pokračoval Rhodan: „Od doby, co ho mám, jsem nebyl nikdy nemocný, ani tělesně, ani duševně. Ostatní nositelé aktivátoru jsou na tom stejně. Adams tedy nemůže dostat žádnou organickou nemoc - možná ještě tak psychickou, ale nikdy ne čistě fyzickou. Musíte se prostě plést, Marate,“

Jean-Pierre Marat pokrčil rameny.

„Tahle možnost je tu vždycky, pane...!“ Neznělo to přesvědčivě

, a Marat se nijak nesnažil potlačit své pochybnosti.

Perry Rhodan se chápavě usmál.

„Rozumím vaší nedůvěře, Marate. Ale nelamte si s tím hlavu. Adams ještě dnes odjíždí do podmořského sanatoria v Guamském příkopě. Možná to zařízení znáte. Specializují se tam na psychovegetativní neurochirurgii, to znamená, že jsou schopni léčit a vyléčit celé tělo. Jestli Adams trpí nějakou poruchou, nemůže to tamním specialistům uniknout.“

Odkašlal si.

„Rád bych vás oba požádal, abyste i nadále hlídali pana Adamse. Nespust'te ho z očí. Na takové klinice je plno možností výměny. Samozřejmě nechám prověřit lékaře.“

Marat protáhl obličej.

„Jste si jistý, pane, že s tím Adams bude souhlasit?“

„Nebude,“ odpověděl Rhodan otevřeně. „Vůbec se mu to nelíbí. Ale jednoho dne uzná, že jsme nemohli jednat jinak. Jen se nenechte setřást. Adams zná spoustu triků. V případě nouze se spojte s Mercantem, Bullem, Atlanem nebo se mnou. Je to jasné?“

Marat vstal.

„Úplně, pane!“

Šťouchl do partnera. McKay odložil skleničku a s lítostí pohlédl na ještě z poloviny plnou láhev whisky. Pak potřásl Prvnímu administrátorovi rukou a šel za Maratem ven.

Adams už na ně v předpokoji netrpělivě čekal. mořského sanatoria.

„Už jsem objednal stroj, pánové!“ zaburácel. „Pospěšte si!“ Byl to osmimístný EX-jet s impulsním a gravitačním pohonem. Patřil, k vozovému párku Administrace. Pilot pozdravil pasažéry a ukázal jim vybavení letadla. McKay okamžitě vyzkoušel nápojový automat, zatímco Adams se natáhl na lehátko a zavřel oči.

Pět minut poté odstartovali. První zastávkou byly Mariánské ostrovy. Jet přistál na ostrově Guam a během deseti minut byli Adams, Marat a McKay dopraveni k civilnímu přístavu ponorek. Dvě hodiny čekání strávili ministr financí a dva detektivové ve skleněné věži přístavního hotelu. Adams nervózně okusoval nezapálenou cigaretu a občas se napil ovocného džusu. Zdálo se, že je duchem někde úplně jinde. Nádherný výhled na zelené vody Tichého oceánu ho zřejmě vůbec nezajímal. Konečně se na vzdálenějším konci mola vynořilo matně zelené, válcovité těleso: osobní ponorka, která měla je a ostatní pacienty dopravit do podmořského sanatoria.

Za pět minut už je pohyblivé schody unášely přímo do ponorky, kde je vítaly milé stewardky.

Adams, Marat a McKay se ocitli v luxusní kabině. Obrazovky na třech stěnách vyvolávaly dojem, jako by pluli uprostřed oceánu.

„Jsme vlastně nad historickým územím,“ začal McKay náhle vysvětlovat. „Pod námi leží potopený kontinent Lemuria.“

„Odkud to víte?“ zeptal se Adams podezíravě.

McKay se zasmál.

„Možná, že jsem tefrofský agent, pane Adamsi. Jako takový musím samozřejmě vědět, jak ta na světě mých předků vypadalo...“

Tvář ministra financí, už beztak dost bledá, poněkud zezelenala.

Marat se na partnera káravě podíval.

„Promiňte prosím, pane Adamsi,“ obrátil se pak na chráněnce, „ale můj partner má rád černý humor. Samozřejmě jsme své znalosti získali legálně. Nemusíte se bát, že bychom byli duplikanti.“

„Toho jsem se ale nikdy nebál!“ zaječel Adams.

Roger McKay se ušklíbl a jediným douškem vypil svou sklenici whisky. Nesouhlasný Maratův pohled ho ani v nejmenším nerušil.

Z nástěnného reproduktoru se ozval automatický hlas:

„Pozor, všem pasažérům ponorky GERALDINE. Nacházíme se právě nad Guamským příkopem. Asi za půl hodiny dosáhne ponorka hloubky zhruba devět tisíc metrů a pak bude pokračovat v plavbě podél dna: Upozorňujeme vás, že tato trasa zahrnuje největší pamětihodnosti planety vůbec. Pokud má někdo zájem o film, který bude zhotoven během plavby, může si ho vyžádat v sanatoriu Guam. Konec hlášení.“

Asi po hodině plavby se na obzoru objevila gigantická kupole.

„Pozor!“ ozvala se opět automatika. „Před námi leží hlavní kupole sanatoria Guam. Má průměr dva a půl kilometru a výšku 1250 metrů. Sanatorium má ještě dalších třicet čtyři menších kupolí, které jsou podzemními tunely spojeny s hlavní budovou. Za deset minut začne přistávací manévr. Prosím, věnujte pozornost následujícím hlášením. Konec.“

„Tak jsme tady!“ poznamenal McKay spokojeně. „Nejvyšší čas! V žaludku už mi neuvěřitelně kručí hlady.“

Marat se ironicky usmál.

„Jeden by řekl, že už jsi přijal dost kalorií ve formě whisky, partáku. Ale co, i já jsem rád, že jsme u cle. Aspoň už se nemůže nic stát.“

To však, jak se brzy ukázalo, byl omyl.

2.

LUNA-ORB III byla plně automatická, energetická, lokalizační stanice ze zastaralé série HALCYON. Už osmdesát let věrně kroužila kolem pozemského Měsíce ve vzdálenosti sto tisíc kilometrů. Přesto fungovala LUNA-ORB III tak spolehlivě, jak jen dokonalá automatika fungovat může.

Tak tomu bylo i 11. prosince 2404 pozemského času.

V několikavteřinových intervalech přijímala LUNA-ORB III nepřetržitě pětidimenzionální transportní impulsy z materiálních transponderů, které dopravovaly náklady buď ze Země na Měsíc nebo obráceně. Tento způsob dopravy zdaleka převažoval, jen výjimečně se nyní na trase mezi Zemí a Měsícem používaly nákladní křižníky.

Od svého vzniku přijímala LUNAORB III nepřetržitě transportní impulsy, identifikovala je a porovnávala s údaji, které denně dostávala z transponderových stanic na Luně a na Teře. Nikdy přitom nebyla zjištěna žádná nesrovnalost.

A nyní, 11.12.2404, 0:17 standardního času, zaregistrovala kontrolní automatika překrývací impuls. Transport LT-KK.KL-15008 přepravoval čtyřicet tisíc tun hmoty z Měsíce na Zemi. Vzdálenost a rozměry určovaly amplitudu 5D impulsu tak přesně, že se od něj cizí impuls v pozadí zřetelně odlišoval. Vyhodnocovací automatika zjistila, že překrývací impuls s největší pravděpodobností nepochází ani z vysílače, na Luně, ani na Teře.

Jeden z vedlejších sektorů biopozitronického mozku Nathana obdržel hlášení ve stejném okamžiku, kdy bylo překrývání impulsů zjištěno.

Nathan hrubě vyhodnocení stanice LUNA-ORB III potvrdil a doplnil, když udal, že příslušný vysílač se nachází minimálně několik set světelných let za hranicemi sluneční soustavy - ovšem přijímač na Zemi.

Dvě vteřiny po oznámení výsledku o něm věděl zodpovědný důstojník galaktické rozvědky, a za další vteřiny osobně sám Allan D. Mercant.

Šéf rozvědky nechal všechny údaje pozitronicky přezkoušet a navíc zkontrolovat stanici LUNA-ORB III. Když se stoprocentní jistotou věděl, že nikde nedošlo k chybě, podal hlášení Prvnímu administrátorovi.

Perry Rhodan zapnul interkom a obrátil se k Reginaldu Bullovi.

„Tohle by potvrdzovalo naše domněnky. Teď víme, že se na Zemi nachází základna agentů Mistrů ostrovů.“ Hořce se usmál. „Nic jiného se ani nedalo očekávat, že?“

„Ne!“ opáčil Bully. „Opravdu se nic jiného čekat nedalo. Tefrodi jsou nakonec naši přímí předkové, což usnadňuje analýzu jejich psychiky. A Mistrů ostrovů nikdy nedělaj nic napůl.“ Svrástil čelo a potřásl hlavou: „Ale pořád netušíme, kde na Zemi se ti agenti můžou schovávat, Perry.“ Suše se zasmál. „Zní to neuvěřitelně, co. Planeta, která je tak skrz naskrz civilizovaná, jako naše stará dobrá Země, na níž neexistuje metr čtvereční neprobádaný půdy - a přece tu někde je nepřátelská základna s transponderovou stanicí, duplikátorem a já nevím, s čím ještě.“

„Buď na Zemi - nebo pod ní. . .“ protáhl Rhodan. „Nebo... hm!“

„Cos to říkal?“ zbystřil Bully.

Rhodan se usmál.

„Ale nic, tlust'ochu. Jen jsem musel myslet na to, jak málo ve skutečnosti naši matičku Zemi známe.“

Vstal.

„Možná jsme nebyli v minulosti dost dlouho, Bully. Ale ne, nechme toho. Co bys, mi:radil? Jaká opatření máme udělat, abychom vypátrali tajnou základnu agentů?“

Reginald Bull se ušklíbl.

„Kdybych tě neznal, myslel bych, že fakt chceš radu. Možná mě jenom zkoušíš, jestli mi to ještě myslíš?“

„Přesně!“ přiznal Rhodan cynicky. „No tak, do toho. Proč by mělo být v historických análech pořád jen moje jméno!“

Bully se sám pro sebe zasmál.

„Tak dobře, Perry! Chceš znát můj názor. Pak si ale nestěžuj, že ti k ničemu nebude. Myslím si, že bychom neměli dělat vůbec nic. Především nesměj naši neviditelní kámošové zjistit, že jsme vyčmuchali jejich transponderový spojení. Jen tak můžem doufat, že si přestanou dávat pozor a my vyslídlíme jejich základnu.“

Perry Rhodan přikývl.

„Výtečně. Zatím bys mohl s Mercantem sestavit komando, které bude připraveno kdykoli zasáhnout. Určitě víš, co tím chci říct.“

„Můžeš se na mě spolehnout. Jakmile budem znát cestu k jámě lvové, udeříme. Jen si přeju, abys jednou odsunul své morální pochybnosti stranou a nechal mi úplně volnou ruku. Já už bych se postaral, aby nám neproklouzl ani jeden agent.“

Rhodan zavrtěl hlavou.

„To by byla vražda, tlust'ochu. I naši nepřátelé jsou lidé, a nikdo by bez vážného důvodu neměl mařit lidský život.“

Bully zbrunátněl. Přistoupil k příteli a popadl ho oběma rukama za výložky na uniformě.

„No, no, no řekl někdo ode dveří.“

Reginald Bull Rhodana pustil a otočil se. Oddechl si, když uviděl admirála Atlana. Bylo by mu trapné, kdyby byl svědkem jeho „násilností“ někdo jiný, protože i když to bylo míněno kamarádsky, mohl by o tom pozorovatel pochybovat. Jen málo lidí vědělo, jak úzce jsou Perry a on ve skutečnosti spojeni.

Atlan počkal, až se za ním zavřou dveře a pak Bullymu zahrozil prstem.

„Podrýváte autoritu pana Prvního administrátora, pane státní maršále...!“

Houby podrývám!“ zamručel Bully. „Chtěl jsem se jen pokusit o to, co se mi nepodařilo za pár posledních století - vyhnat mu ty sentimentální nesmysly z hlavy! Víte, co po mně chce? Mám zacházet s agentama Mistrů ostrovů v rukavičkách, i když ho chtěli odkrouhnout! Vždyť jste byl u toho, když se na něj střílelo, ne?“

Atlan si rezignovaně povzdechl.

„Obávám se, že mu jeho názory o vysoké etice nikdy nevymluvíte, i kdybyste se snažil deset miliónů let.“

Už jste skončili?“ otázal se Rhodan sarkasticky. „Tak si sedněte a dobře mě poslouvejte. Přemýšlel jsem o poslední akci Mistrů ostrovů a chci navrhnout tuto protiakci...“

Jean-Pierre Marat s požitkem vychutnával víno. Bylo to importované víno z vinic na planetě Ferrol v soustavě Vega. Nabídl slečně O'Neillové, své sousedce u stolu, cigaretu“ a pokradmu ji přítom pozoroval.

Slečna O'Neillová přijela do sanatoria včera. Marat, jenž si dal za úkol překontrolovat veškeré pacienty a zaměstnance sanatoria, si této středně vysoké, štíhlé ženy s tváří panenky a inteligentními očima ihned všiml. Jeho předpoklad se potvrdil, když se informoval u jednoho asistenta: profesorka Sarah O'Neillová se měla stát novou primářkou rehabilitačního centra pro pacienty s poraněními mozku, poté, co dosavadní primářka dala po vypršení smlouvy výpověď.

Tak důležitou osobu musel samozřejmě prověřit zvlášť důkladně, zvlášť, když tu byla nová. Marat a slečna O'Neillová se rychle spřátelili, ale mezi nimi zůstával určitý odstup. Ten ale nebránil tomu, konstatoval Marat, aby seděli druhý večer po seznámení v rohu vinárny a pili rubínově červené ferrolské víno.

„Jaké je vlastně vaše povolání, pane Marate?“

Marat měl co dělat, aby sebou netrhl. Lékařin hlas zněl nevinně, její otázka zdvořilostně, ale bylo tam něco, co ho instinktivně znepokojilo..

Široce se usmál.

„Jsem průmyslový poradce, slečno O'Neillová.“ Ani nelžu, pomyslel si. Jeho agentura se skutečně zabývala poradenstvím velkým firmám, které si potřebovaly ověřit likviditu svého partnera. Navíc tu samozřejmě byly i choulostivé úkoly, ale ty Marat obvykle odmítal - o vyšetřování zločinů se má koneckonců starat policie. Stejně mohl odmítnout i hlídání ministra financí. Ale Marat prostě nepracoval jen kvůli penězům...

„A co vás přivedlo sem?“ Slečna O'Neillová si odkašlala: „Mimochodem, klidně mi můžete říkat Sarah, Jean-Pierre.“

Marat se usmál. Otázku očekával. Jistěže se musela divit tomu, že přijel do sanatoria, aniž by podstupoval procedury: Ale to, že se ptala už teď, znamenalo, že se na něj informovala.

„Děkuji, Sarah. Ehm... mí přátelé mi neříkají Jean-Pierre, to je pro ně trochu moc dlouhé, říkají mi... Jaguár...!“

S tajeným pobavením viděl, jak sebou trhla. Pod přezdívkou „Jaguár“ byl znám jen v určitých kruzích, které už s ním udělaly špatnou zkušenost. Zdálo se mu velice zajímavé, že Sarah to jméno zná. Ale nedal na sobě nic znát.

„Výborně Jaguáre - řekla Sarah s poněkud nuceným úsměvem. „To jméno se mi zdá poněkud barbarské, ale myslím, že se k vám hodí!“

„Aha udělal Marat. „Takže sem barbar!“ Sarah se zasmála.

„Ne, ne! Tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem říct, že jméno Jaguár má u vás úplně jiný zvuk. Vy jste gentleman od hlavy až k patě...“

„Jaguár je krásné a elegantní zvíře!“ ušklíbl se Marat.

Sarah O'Neillová se zachvěla. Oči jí potemněly: Naklonila se nad stůl a zašeptala:

„Kdy trhá jaguár svou kořist...?“

Marat si ji prohlížel zpod přivřených víček. Pak pozvedl sklenku a připil jí.

Sarah se opřela ve své židli a ztěžka dýchala. Z kupolového sálu sem pronikly ohnivé rytmy. Na obrazovce se objevila A'rhay'ha, tanečnice z Plejád. Marat, ponořený v myšlenkách, si zapálil novou cigaretu. Náhle pocítil touhu zavřít oči, nechat na sebe působit hudbu, zcela se uvolnit...

Ostrý, mnohahlasý křik ho prudce vytrhl ze snění, brutálně a bolestně. Spatřil, jak se A'rhay'ha na obrazovce zhroutila. Ruce tanečnice sebou zběsile cukaly. Pak se její tělo vzepjalo - a zůstalo tiše ležet.

Marat strnul, ale jen na zlomek vteřiny. Pak vyskočil a běžel dolů.

Marat si prorazil cestu davem vyděšených a zvědavých lidí, kteří obklopili taneční plochu.

Sklonil se nad tanečnicí a spatřil sliny, stékající jí z levého koutku úst po bradě. A pak objevil nepatrný červený fliček na krku. Svlékl si sako a zakryl jím tanečnici. Když se narovnal, cítil, jak ho někdo hrubě popadl za pravou paži a uslyšel vztekly hlas:

Co tady děláte? Laskavě ustupte!“

„Nemám rád, když na mě někdo sahá,“ řekl Marat a stiskl muži pevně zápěstí. „Kdo jste?“

„To bych se měl zeptat já vás, pane. Jsem místní detektiv a ještě jednou vám říkám...“ Ztichl, když se na něj Marat ostře podíval.

„Tak vy jste místní detektiv . Pak se tedy postarejte, aby slečnu A'rhay'ha odnesli do nějaké ordinace a zavolejte toxikologa!“

„Co se stalo?“ zaburácel náhle muž v bílém plášti.

Marat odtáhl lékaře stranou a vysvětlil mu, co v té chvíli potřeboval vědět. Lékař přikývl a přesvědčil se, že Maratovy údaje souhlasí a tanečnice je skutečně mrtvá. Pak přikázal, aby tělo odnesli a požádal detektiva, aby uklidnil rozrušené hosty.

Marat se rozhlédl po sále. Předpokládal, že tanečnice zemřela po zásahu otrávenou jehlou. Projektil musel být vypálen zepředu a vrah tedy musel stát buď v blízkosti vchodu nebo se ukrýt v jednom z výklenků.

Samozřejmě nemělo smysl ho teď chtít najít. K činu došlo ve chvíli, kdy bylo v kupoli vinárny nejvíc lidí. Pachatel bezpochyby zmizel okamžitě po činu.

Marat se vydal k východu, když vtom mu cestu zastoupila slečna O'Neillová.

„Co je s ní?“ zeptala se.

„Mrtvá, odpověděl Marat schválně lhostejným tónem. „Někdo ji zastřelil otrávenou jehlou. Jako členka lékařského personálu o tom jistě pomlčíte,“ dodal s úsměvem.

„Jistě, Jaguáre. Ale... proč ji zastře-lili? Co to má za smysl?“ Marat pokrčil rameny.

Stejnou otázku si kladl sám. Ať už tanečnici zavraždil kdokoli, pro určité kruhy nejednal chytře. Teď se v sanatoriu Guam objeví nejen policie, ale navíc i galaktická rozvědka. Neboť A'rhay'ha byla agentkou Mercantovy organizace...

„Jdu do svého pokoje,“ řekl. „Chut' na ferrolské víno mě přešla.“

Sarah přikývla.

„Byl byste tak laskav a doprovodil mě nejprve, do mého apartmá, Jaguáre? Najednou se bojím jít sama všemi těmi prázdnými chodbami.“

Byla to prosba, kterou mohl jako gentleman těžko odmítnout.

„Jistě, Sarah.“

Nabídl jí rámě a opustili kupoli. Nepřetržitě na něj mluvila asi se pokoušela zjistit, co ještě o smrti tanečnice ví. Ale Marat neměl náladu na hovor. Opatrně se začal vyptávat na povolání Sarah, ale ona odpovídala jednoslabičně.

Přede dveřmi apartmá se na něj sv.dně usmála.

„Mám tam ještě láhev skvělé staré skotské. Dal byste si se mnou skleničku, Jaguáre?“

Marat zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, Sarah. Někdy jindy rád, ale dnes mám jen jediné přání: lehnout si do postele a spát.“

Náhle mu ležela na hrudi. Marat ji jemně odstrčil, pohladil ji po tváři a zašeptal:

„Jestli chcete, sejďme se zítra v baru Twilight. Jsou tam nádherné antigravové sféry, jimiž můžete cestovat temnými hlubinami - pochopitelně je to všechno jen iluze., ale v sanatoriu nic krásnějšího není.“

Proč jste vlastně tady?“ zeptala se přímo Sarah. „Chcete se jen bavit?“

„Uhodla jste,“ řekl Marat a pospíchal pryč. Byl nejvyšší čas promluvit si s McKayem. Navíc ho musel za hodinu vystřídat. Adams nesměl být ani na vteřinu bez dozoru.

Ministra financí našel ve velkém soláriu pod stropem hlavní kupole. Ležel natažený na lehátku a opaloval se pod umělým sluncem.

Marat se rozhlédl. Po McKayovi ani stopy: Nejspíš pozoroval svého chráněnce odněkud z rohu. Když ho však ani po pečlivé prohlídce místnosti nikde nenašel, Marat znervózněl a zapnul svůj telekom. A když se McKay ani po dvou minutách neohlásil, bylo jasné, že se miz muselo něco stát.

3.

Jean-Pierre Marat přistoupil k ministrovu lehátku.

„Pane. . .!“

Adams otevřel oči.

„Co se děje?“

„Postrádám svého kolegu, pane. Netušíte, kde by mohl být?“

Adams ironicky stáhl ústa.

„Kdo má vlastně na koho dávat pozor, Marate...?“

„Znám McKaye lépe než vy, pane,“ řekl Marat a s námahou potlačoval hněv. „Nikdy by neopustil místo bez závažného důvodu. Nikdy by od vás neodešel, aniž by mě informoval.“ Sklonil se k ministrově uchu. „Možná mě pochopíte, když vám řeknu, že před čtvrthodinou byla zavražděna tanečnice .A'rhay'ha. . .“

Ministr financí sebou trhl.

Zavražděna?“ Vztyčil se na lehátku. „Kdo to udělal?“

Marat zamyšleně pozoroval výraz v Adamsových očích. Byl to strach? Ale proč by se měl Adams bát, když byla zavražděna osoba, kterou sotva znal?

Kdo ji zabil?“ opakoval Adams energicky. ,

Marat pokrčil rameny. Pak se rozhodl část tajemství prozradit. Nakonec, Adams byl absolutně spolehlivý muž

„A'rhay'ha se ve skutečnosti jmenovala Dunja Smidtová a byla zvláštní agentkou galaktické rozvědky, pane. . . !“

„Myslíte, že když tanečnice patřila k rozvědce, musí být ve hře cizí agenti?“ zeptal se Adams. „Nemůže jít prostě o čin žárlivce nebo šílence?“ Ušklíbl se. „Jak je známo, nacházíme se v nervovém sanatoriu.“

I tuhle otázku si Marat už položil. Ale poslední pochyby zmizely spolu s McKayem. Řekl to Adamsovi.

Ministr potřásl hlavou.

„Možná je McKay pachatelem. Váš partner konzumuje obrovské množství alkoholu. Jednou se to muselo projevit.“ Marat se chladně usmál.

„Nikdy, pane.“ Přemýšlel a našel řešení svého problému: „Prosím, pane, pojd'te se mnou. Musím vám něco ukázat!“

Vedl Adamse k nejbližšímu výtahu. Po pěti minutách rychlé jízdy dolů se dostali do poschodí, kde bylo oddělení psychoanalýzy. Zatímco nastupovali na pohyblivý pás, uvažoval Marat, jak je šikovné mít tolik externích spolupracovníků. Profesor Nowroth byl ještě před deseti lety vedoucím psychologické služby galaktické rozvědky. Tak se s Maratem seznámili. A když založil svou agenturu, potřeboval Marat. kromě jiného psychologa, který by mu vyhodnocoval testovací diagramy. Profesor Nowroth nechtěl do agentury vstoupit, ale jako externí spolupracovník za odpovídající honorář podporoval práci svého přítele.

To, co od něj Marat nyní chtěl, byla velká služba. Mohla stát Nowrotha místo a navíc zákaz činnosti až do konce života.

Ale Marat ho několika šeptanými slovy přesvědčil, že v dané chvíli není jiná možnost, jak zajistit Adamsovu bezpečnost.

Dva svalnatí strážci zavedli zmateného ministra financí do místnosti pro hluboký spánek, kde dostal injekci, než si stačil uvědomit, co se s ním děje.

Marat Nowrothovi poděkoval a slíbil mu, že si prominentního „hosta“ co nejdříve zase vyzvedne.

Pak se vydal hledat McKaye.

Našel ho v jejich společném apartmá.

McKay ležel napříč přes postel a strašlivě chrápal.

Několika rychlými kroky byl Marat u svého partnera: Popadl ho za zmuchlanou kravatu, posadil ho a dal mu pár facek. Pak ho nechal padnout zpět na postel.

McKay napůl otevřel oči: Několik vteřin na Marata zíral, a pak vyskočil. Tápatě ušel několik kroků, zapotácel se a upadl by, kdyby ho Marat , nezachytil. Omámeně potřásl hlavou.

„Co se děje, parťáku?“ vydechl a vzdych nasýtily alkoholové výpary.

„To se ptáš ty mě?“ opáčil Marat. „Nechceš mi raději vysvětlit, proč jsi nechal Adamse samotného?“

McKay sebou prudce škubl. Pak vytáhl ze saka, přehozeného přes opěradlo židle, malý paprskomet a vrhl se ke dveřím.

„Stát zařval Marat. „Kam máš namířeno?“

McKay se otočil a nechápavě se na něj zadíval.

„K Adamsovi, kam jinam? Sám jsi přece řekl, že...“

„Myslíš, že bych byl tady, kdyby Adams nebyl v bezpečí? Sedni si, McKayi! A řekni mi, jak ses sem takhle opilý dostal!“

McKay se poslušně posadil. Přejel si rukou po čele.

„Zatraceně!“ zasípal. „Vím jistě, že jsem se neopil. Nebo už jsi mě někdy viděl opilého?“

Marat si sedl na roh postele. Hodil McKayovi cigaretu a sám si zapálil. Zamyšleně se díval na podlahu.

„To je to: Kdybys si opravdu myslel, žeš nechal ministra ve štychu, okamžitě bych zrušil naše partnerství. Přesto by bylo dobré, kdybys mi řekl všechno, co se, v tom soláriu dělo.“

„Celou dobu jsem seděl v jednom výklenku, kouřil jsem a strašně jsem se nudil. Adams se zatím povaloval na lehátku, opaloval se a skoro pořád spal. Pak přišla taková nohatá blondýnka a začala mě balit. Ale řekl jsem si, služba je služba, a ignoroval jsem ji. Revanšovala se tím, že mi nechala poslat dvojitou skotskou, asi aby vyjádřila své opovržení.“

„A tys tu whisky vypil?“ nechápal Marat.

McKay se podívil.

„Samozřejmě. Proč ne?“

„Promiň, prosím. Hloupá otázka. Jistěže jsi ji vypil. A pak...?“

McKay se zatvářil ustaraně.

„Pak? K čertu s whisky! Musel tam být prášek na spaní. Už si vůbec nepamatuju, co se dělo pak.“

„Na prášek na spaní nevěřím,“ namítl Marat. „Spíš nějaká droga. Nejspíš jsi sám odešel ze solária, pak tě napumpovali whisky a dopravili sem.“

„Hm,“ zabručel McKay. Může být. Jen se ptám, k čemu to. Odvléct Adamse z plně obsazeného solária by bylo nemožné, a v mezičase ani nemohli stihnout vyrobit duplikanta. Tys přece Adamse našel, když jsi přišel do solária, ne?“

Marat přikývl.

„Přesto to mohl někdo mít v plánu. Slečna O'Neillová se mě zhruba před hodinou, pokoušela dosti jednoznačným návrhem odradit od toho, abych tě hledal v soláriu. Kdyby se ji to podařilo. . .!“

McKay se ušklíbl.

„Tohle nebezpečí nikdy nehrozilo, jak tě znám. Navíc bys u ní těžko strávil celý den a ani jeden z nás není tak naivní, aby si myslel, že je možné během několik hodin někoho unést, pod duplikátorem sejmut jeho atomovou šablonu, zhotovit duplikát a vrátit ho na místo. Navíc, když je Adams poloviční mutant a paraschopnosti se dají duplikovat jen s velkými obtížemi.“

„To si myslím i já, kamaráde. Ale teď o něčem jiném.“

Marat vyprávěl partnerovi o zavraždění krásné tanečnice, a McKay, který znal její pravou identitu, okamžitě pochopil, jak závažná událost to je.

„Do jakého vosího hnízda jsme to jen píchli?“ ptal se ustaraně. „Už roky pracujeme pro velké koncerny v galaxii, a nezapletli jsme se do jediného případu vraždy. A teď... někdo zavraždí našeho ojunského agenta, tebe unesou sotva přistaneme, mě přepadnou a oba nás málem vyhodí do vzduchu. Pak je zabita moje známá z hotelového baru, a když ji vytáhnu mrtvou z vody, někdo po mě střílí jedem. Gangsteři rozpoutají bitku, při níž přijde o život tucet nezúčastněných civilistů a teď, když jsme konečně zase na Zemi, tanec pokračuje. Ptám se tě: co jsme udělali, že nám pořád někdo, usiluje o život?“

Marat se tiše zasmál.

„Přijali jsme úkol ochránit nejdůležitějšího muže hospodářské sféry Impéria před pochopy Mistrů ostrovů: A podle toho, co jsme o nich slyšeli, . lidský život pro ně nic neznamena, leda že by šlo o jejich vlastní.“

„Hm!“ zabručel McKay. „Snad je Adams opravdu v bezpečí, kamaráde!“

Marat vstal. „Přesvědčíme se.“

Profesor Nowroth přivítal oba detektivy ustaraně.

„Doufám jen, že jste věděl, co děláte, Marate! Šéf GCC a ministr financí Impéria není koneckonců jen tak někdo. Jestli se nenechá uklidnit, můžeme si vy i já balit kufry!“

Marat se zasmál.

„Vidíte to černě, profesore. Dostal jsem od Prvního administrátora osobně volnou ruku a Perry Rhodan by měl být sto se s Adamsovým vztekem vypořádat.“

Zvážněl.

„Jednu otázku, profesore: Prohlédl jste Adamse?“

„Všechno v pořádku,“ odpověděl lékař: „Nosí svůj buněčný aktivátor a měřitelné výkyvy odpovídají přirozeným buněčným výkyvům ministra financí. Tím je jeho identita dokázána tím nejjistějším způsobem.“

Marat si oddechl.

„To je výborné, Nowrothe! Takže, jestli chcete, můžete ho zase vzbudit.“

Homer G. Adams je očekával v profesorově přijímacím pokoji. Právě dojedl šťavnatý steak a popíjel kávu.

„Sedněte si!“

„Prosím o prominutí pane,“ řekl Marat: „Ale neměl jsem jinou možnost, jak najít svého partnera a zároveň zaručit vaši bezpečnost. Doufám, že se na mě příliš nezlobíte.“

„Pročpak?“ zeptal se Adams a osladil si kávu šesti kostkami cukru. „Skvěle jsem si odpočinul a cítím se čerstvý jako ještě nikdy. Pomalu mě ta monotónnost léčení začíná nudit. Kde se vlastně zdržoval váš partner, Marate?“

„V našem apartmá, pane. Byl omámen hypnotiky a alkoholem. Kdokoli jiný by na to zemřel. Jisté je, že vás chtěli připravit o ochranu. Nevšiml jste si něčeho podezřelého, pane?“

Homer G. Adams mlčky zavrtěl hlavou a vložil si do úst kus šlehačkového dortu.

„Přemýšlejte, prosím!“ naléhal Marat. „Možná vás něco napadne.“

Adams přikývl, pohlédl na hodinky a vstal.

„Musím teď zase na neurochirurgii, pánové,“ řekl. „Kdo z vás by mě tam chtěl doprovodit?“

McKay Maratovi přátelsky pokynul.

„Tak si to užij, kamaráde! Já si zatím pronajmu malou ponorku a trošku si zarybařím.“
Kdo mohl tušit, že svým oznámením takříkajíc odstartoval dosud nevídaný lov na lidi?

Hlídat pacienta, který se podrobuje osmihodinovému neurochirurgickému vyšetření, je k zešílení. Jean-Pierre Marat nesměl usnout. Hrál tedy „myšlenkové šachy“. Šachy byly Maratův koníček. Ale i nejtrpělivější muž má takové tiché zábavy jednou plné zuby. U Marata ta chvíle přišla po pěti hodinách.

Nebylo tedy divu, že ve svém zoufalství přátelsky pozdravil blížícího se Clintona Ferbyrda. Clinton Ferbyrd byl šéfem Interstellar Trading Corporation, oné obchodní společnosti, která ovládala prakticky celý mezihvězdný obchod.

Marat pro něj před dvěma lety prováděl choulostivé vyšetřování. Od té doby se oba muži znali a byli si navzájem sympatičtí.

„Dobrý den!“ zvolal Ferbyrd udiveně. „Copak také trpíte tou novou manažerskou nemocí, Marate?“

Jean-Pierre Marat se neprůhledně usmál. Oficiálně byl on i McKay v sanatoriu Guam, aby si odpočinuli a trochu si zalovili. Muž jako Clinton Ferbyrd tomu ovšem neuvěří, přesto nesměl Marat o svém skutečném poslání nic říci.

„McKay a já jsme tu kvůli prevenci,“ odpověděl tedy. „Člověk musí tu a tam udělat něco pro své nervy. A vy, Ferbyrde?“

„Jak se to vezme pokrčil,“ obchodník rameny. „Před třemi měsíci jsem se nervově zhroutil a skoro čtyři týdny jsem strávil tady. Od té doby jsem tu každý měsíc na dva nebo tři dny, abych zabránil recidivě. Co kdybychom si společně zalovili?“

„McKay je právě venku, pokud vím,“ řekl Marat. „Škoda, kdyby jste se objevil o hodinu dřív...“

„Dáte si tedy se mnou whisky?“ zeptal se obchodník.

„Velmi rád!“ řekl s úsměvem Marat, kterému bylo jasné, že z něj chce Ferbyrd vytáhnout co nejvíc. „Ale musíte ji nechat přinést sem. Je to takové útulné, v čekárně...“

„Dobrá, dobrá!“ zabručel Ferbyrd nespokojeně a vytáhl z kapsy karty. „Zahrajeme si?“

K tomu byl Marat nanejvýš svolný. Při hře jim čas rychle ubíhal a Marat překvapeně vzhlédl, když z ordinace vyšel Homer G. Adams.

Ministr financí Ferbyrda pozdravil. Vypadal příjemně překvapený. Spolu s Jean Pierrem se nyní oba muži vydali do jedné ze společenských místností. Nechali si přinést malé občerstvení a hráli až do oběda. Pak Adams oznámil, že hodlá jít do postele. Marata jeho rozhodnutí potěšilo. Cítil se jako ubitý a usnul hned, jakmile zapnul pozitronické bezpečnostní zařízení v Adamsově apartmánu a sám se uložil do postele v sousedním apartmá.

4.

Marat se probudil, když se něco studeného a vlhkého dotklo jeho obličeje. Nad ním stál McKay a v ruce držel jakéhosi mořského živočicha. Smál se.

„Už jsem si myslel, že chceš prospat celou noc, kamaráde!“

Marat si otřel tvář a zívá.

„Kdes vzal tu obludu, McKayi?“

„Copak trpíš amnézií? Řekl jsem ti přece, že jdu na podmořský lov.“ A hodil podivné zvíře po Maratovi. Marat ho nechal spadnout na zem.

Chtěl jsem ho vycvičit,“ řekl mu vyčítavě McKay a klekl si na podlahu. „Je pryč!“

V příští vteřině klečel Marat vedle něj a nechápavě zíral na oválnou díru pod svou postelí. Neznámý živoch skutečně kovoplast bez námahy prořízl.

„Uvědomuješ si, McKayi, že tě ta potvora mohla rozříznout stejně snadno jako podlahu?!“ vyrazil ze sebe Marat. McKay zbledl.

„U Jupitera! To mě nenapadlo. Ale když je to tak, může být moje Ludmila teď kdekoli v sanatoriu! Musíme ji bezpodmínečně zase chytit, než se stane neštěstí!“ Marat už byl u dveří.

„Zůstanu u Adamse,“ řekl. „A ty se snaž chytit tu svou Ludmilu a přitom nevyvolat paniku.“

McKay zmizel. Marat neklidně přecházel po místnosti sem a tam. Nejzajímavější ze všeho se mu zdálo, že Ludmila neměla sebemenší skrupule, zničit mrtvý materiál, přitom se ale McKaye ani nedotkla, i když ji to stálo svobodu.

Marat nečekal, že by s chycením Ludmily byly nějaké velké potíže, přesto ho však překvapilo, když se McKay vrátil už za patnáct minut s tím, že zvíře předal do péče mořských biologů.

„Příště si snad dáš pozor,“ řekl partnerovi. „A teď mě můžeš vystřídat. Osprchuji se a pak půjdu do baru Twilight. Slečna O'Neillová už tam sice čeká, ale to klidně může.“

McKay vykulil oči.

„Ty ji necháš čekat? Ty, s tvým vychováním?“

„Někdy je lepší na vychování zapomenout, kamaráde.“

Bylo téměř 21 hodin, když Marat vešel do baru a se zářivým úsměvem pozdravil Sarah O'Neillovou.

„Už jsem myslela, že jste na naši schůzku zapomněl,“ řekla mu lékařka s lehkou výčitkou.

Marat jí galantně políbil ruku.

„Jak bych mohl zapomenout na schůzku s vámi, Sarah. Je mi strašně líto, že jsem se zdržel, ale jsou prostě věci, které je třeba vyřídit.“

Mezitím se k nim snesla zářivá energetická koule a oni nastoupili

„Je to tu pěkné,“ poznamenal Marat. „Ale říká se, že nejlepší program ze všech nabízejí v Magic Lantern. Co byste tomu řekla?“

Sarah přikývla.

„O tom jsem slyšela, Jaguáre. Ale pracují tam s parafyzikálními a parapsychickými efekty. Má to být strašidelné...“

Marat se zasmál.

„Vždycky jsem se chtěl naučit strašit, Sarah. Tak co, jdeme?“

Za půl hodiny už byli na nejvyšším místě hlavní budovy, kterou od oceánu dělila jen průhledná stěna. Viděli nejrůznější, někdy i obskurní formy života, obrovská těla, zubaté tlamy... Polokouli náhle naplnilo antigravitační pole a začala se otáčet. Sarah se k němu přitiskla. Hluboký oceán se teď podobal pozemské poušti, nebyly tu žádní vodní živočichové.

Zničehonic se opět vrátila normální tíže a okolí začalo opět vypadat normálně. Slečna O'Neillová dělala, jako by si toho nevšimla. Stále ještě Marata objímala a tiskla se k němu. Vtom si Marat všiml další vznášející se koule. Seděli v ní Homer G. Adams, Clinton Ferbyrd, jedna ze sestřiček profesora Nowrotha a samozřejmě McKay. Marat byl rád, že má záminku, aby od sebe Sarah odstrčil.

„Dovolila byste, abych na chvíli řídil naši sféru manuálně, Sarah?“ zeptal se zdvořile. „Támhle vidím přítele a rád bych si s ním promluvil.“

Sarah O'Neillová přikývla, ale pak uviděla Rogera McKaye a zkameněla. Jean-Pierre Marat byl spokojený. Na chvíli bude mít pokoj od téhle doktorky, s níž nebylo něco v pořádku.

Druhý den ráno probudil Marata vizifon. Z obrazovky se na něj ironicky dívaly Atlanovy načervenalé albínské oči.

„Odpusťte, pane!“ řekl Marat rychle. „Rychle se obléknu a pak...“

„Opravdu se nemusíte omlouvat, Marate,“ opáčil Arkonidan s úsměvem.

Teprve teď si Marat uvědomil, že Atlan s ním mluví vizifonem, tedy komunikačním prostředkem, který se používal uvnitř sanatoria. Tedy musel být admirál také v sanatoriu...

Atlan přikývl.

„Pochopil jste, můj milý. Přivedla mě sem starost o ministra financí. Jak se vede našemu géniovi?“

„Už je mu mnohem lépe, pane!“ V duchu dodal: tak dobře, že už se zajímá o hezké sestřičky. Homer G. Adams, kterého ženy nikdy ani za mák nezajímaly!

„Proč ho prostě nenavštívíte?“

„Co proti mně máte?“ zeptal se najednou Arkonidan. „Proč mě chcete odstranit?“

Marat na admirála nechápavě zíral a pak se hlasitě rozesmál.

„Rozumím, pane! Myslíte bezpečnostní opatření, která chrání pana Adamse před nevíтанými návštěvníky! Toho se nemusíte bát, sice byste se nedostal do apartmá pana Adamse, ale újma na zdraví by vám nehrozila. My vesmírní detektivové máme humánnější metody, jak chránit klienta. Ale kdybyste byl tak laskav, pane, a zašel do mého apartmá! Jen se rychle obléknu.“

Atlan přikývl a za minutu byl na místě.

„Tak, a teď mi povězte, jaký pokrok udělal zdravotní stav pana Adamse“, požádal Marata.

Když detektiv skončil, vypadal Arkonidan spokojeněji.

„To mě opravdu těší. Ale jaký to má smysl, zavraždit tajnou agentku rozvědky a vašeho partnera dočasně vyřadit ze hry?“

„Rád bych na to přišel,“ povzdechl si Marat. „Kdyby byl někdo opravdu zaměřený na osobu pana Adamse, přece by na sebe v jednom kuse takhle laicky neupozorňoval!“

Atlan několik minut mlčel. Jeho tvář se zachmuřila. Když znovu vzhledl, zdálo se Maratovi, že v jeho očích spatřil klíčící nedůvěru.

Komu nedůvěřoval Atlan?

Půl hodiny nato se v Maratově apartmá objevil ministr financí. Zdálo se, že je ve skvělé náladě. Nechal si od Atlana vyprávět, co se děje v Solárním impériu. Nevypadalo to dobře.

11. prosince byla všude na Zemi a na ostatních planetách Impéria zřízena státní kontrolní konta. Tím však nebyl vyřešen kardinální problém. Z dosud neidentifikovaných kanálů stále proudily falešné peníze. Ani nejlepší a nejdokonalější metody je nedokázaly odlišit od originálních peněz, jedině díky kontrole sériových čísel bylo možno přibližně stanovit kolik falešných peněz je vůbec v oběhu.

Naštěstí se podařilo uchránit solární průmysl před krachem. Přesto se stát všude zadlužil, což vedlo k totálnímu výprodeji veškerých státních peněz a po konečné stabilizaci měny bude zřejmě trvat celé století, než stát své ztráty opět zahradí. „Největší materiální škody za poslední staletí,“ uzavřel Atlan, „nepustily Impériu žilou tak, jako tahle invaze falešných bankovek. Celá naše dosavadní politicko-vojenská koncepce utrpěla smrtelný úder.“

„Vy byste mě viděl rád zpátky na mém místě, že, Atlane?“ zeptal se Homer G. Adams. „To tedy ano,“ opáčil Atlan, „ale musíte být ovšem zcela zdrav. Jinými slovy: chci se přesvědčit, zda se opravdu uzdravujete.“

„Myslím, že ano,“ míní Adams. „Každý den se mi osm hodin věnuje nejlepší specialista na psychovegetativní neurochirurgii. Cítím se skvěle. Uvidíte, Atlane, až se vrátím, zahradíme všechny finanční ztráty za jediný rok!“

Atlan na to nic neřekl. Adamsův optimismus nesdílel. Vstal, a podal mu ruku. „Uvidíme se ještě později. Zůstanu tady dole celý den. Zatím vám přeji brzké uzdravení.“ Adams rovněž vstal. Chvilí se díval na Marata a pak se usmál. „Dnes jste na řadě zase vy, že?“

Marat přikývl. „Tak pojďte se mnou,“ vyzval ho ministr. „Ukažte mi jednu z těch malých ponorek. Rád bych si vyjel na podmořský lov jako váš kolega.“

5.

Marat zapnul impulsní pohon ponorky a aktivoval ruční řízení. Štíhlé, po stranách zploštělé tělo ponorky z terkonitové oceli vyrazilo vpřed. V jedné minutě ponorka zrychlila na dvě stě padesát kilometrů za hodinu. Náhle se roztikal pátrací přístroj a na okrouhlé obrazovce se objevila silueta rybího těla. Svítila zeleně, žlutě a rudě. Patrná byla obrovitá tlama s dlouhými ostrými zuby. „Je to...“ vydechl Adams. „Lamprotoxus giganteum,“ potvrdil Marat. „Čtyřicet pět metrů,“ přečetl. Asi sto metrů od ryby ponorka téměř nehluchně klesla na dno a ukryla se v bahně.

„Plave sem!“ zasténal Adams.

„Jistě, pane. Viděl nás. A protože je mnohem větší než náš malý člun a navíc nám z bahna momentálně čouhá jen věž, cítí se v převaze. Takže já teď jdu ven, pane!“

Marat se rychle převlékl do speciálního obleku a popadl elektrošokovou harpunu. Pak vystoupal do věže a nechal se vystřelit ven. Když se zastavil, byl asi osmdesát metrů nad hlavou nestvůry.

Lamprotoxus plaval těsně vedle věže ponorky. Pak náhle zaútočil a zasadil stroji mohutný úder. Marat se zděsil, když spatřil, že se ponorka naklonila. Nenaučil ministra nic o řízení stroje. Jestli Adams ztratí hlavu, mohlo by se stát neštěstí. S kletbou na rtech Marat sestoupil níž. Zvíře mezitím znovu zaútočilo. Marat spatřil, jak se z těla ponorky odlomila sonda - a to byla z terkonitové oceli!

Teď už nemohl čekat. Detektiv odhodlaně vypálil salvu dvanácti elektrošokových projektilů. Pokusil se trefit rudé oko příšery.

Lamprotoxus se začal divoce zmítat. Kolem se rozvířilo bahno. Pak se zvíře dalo na útěk a zmizelo v úzké soutěsce.

Maratovy lokalizační přístroje začaly hledat ponorku - a nenašly ji. Detektiv byl jako omráčený. Počítal sice s tím, že ponorka bude poškozená, možná neschopná manévrování, ale tady nebylo nic!

V zoufalství si vzpomněl na tajný kanál, který používali agenti Galaktické rozvědky a USO, když spolupracovali na nějaké akci. Atlan byl v sanatoriu Guam, a bylo pravděpodobné, že alespoň jeden z jeho bodyguardů kanál neustále kontroluje.

Jean-Pierre Marat zapnul svůj telekom a začal volat.

Atlan nepřišel jen kvůli Adamsovi. V posledních dnech hovořil mnoho hodin s ekonomickými a finančními poradci Perryho Rhodana a poprvé se sám angažoval v této oblasti. Přitom se ukázalo, že je nutné, aby si promluvil s významným mužem, který shodou okolností dlel rovněž v sanatoriu Guatn. Před hodinou se sešel v čínské..restauraci s Clintonem Ferbyrdem.

Zatímco čekali na objednané jídlo a pití, referoval Atlan krátce o opatřeních, která hodlala administrativa Impéria podniknout, aby dosáhla stabilizace měny. Ferbyrd se zájmem naslouchal. Nebyl příliš nadšen rolí,

kteřou mu chtěli přidělit, ale patřil k těm nemnoha podnikatelům, kteří si kromě smyslu pro obchod zachovali i určitý idealismus. A proto souhlasil.

Najednou se zasmál.

„Musím říct, ve vsi důvěrnosti, že váš ministr financí mě včera pěkně šokoval. Viděl jsem ho, jak se vznáší v Magic Lantern s hezounkou sestřičkou. Myslel jsem nejdřív, že je to jen náhoda, ale pan McKay mě ujistil, že pan Adams se skutečně o sestru Luby zajímá.“

Atlan zbledl. Sevřel desku stolu tak pevně, že se kousek plastiku odštípl.

„Určitě se ne pletete Ferbyrde zeptal se chraplavě.

„Ne, určitě ne. Adams se sice tváří, jako by šlo o platonické přátelství, ale to nemůže nikoho oklamat.“

Atlan vstal. Poodešel od stolu a vytáhl z kapsy telekom. Za několik vteřin se ozval jeden z jeho lidí.

„Kde je Adams?“ zeptal se Atlan.

„Asi před půl hodinou se vydali s Maratem na podmořský lov.“

Atlan nemohl dostat více znepokojivou odpověď.

„Okamžitě pro mě připravte druhou ponorku!“ přikázal. „Jdu k vám.“

Za deset minut odstartovala ze sanatoria Guam ponorka DU-J-008. Uvnitř seděli Atlan a major USO v civilu.

Hledání bylo snazší, než si Atlan myslel. Náhle se ozval jeho kapesní telekom v přesně určeném rytmu. Arkonidan se zachvěl. Tenhle rytmus patřil tajnému kanálu specialistů USO a znamenal nejvyšší naléhavost a nebezpečí.

Zapnul přístroj a v příští vteřině hleděl do tváře Maratovi.

„Tady Atlan. Co se děje, Marate? Jste v Adamsově člunu?“

„Právě že ne pane,“ přiznal Marat. „Chtěl jsem ulovit Lamprotoxuse, a ztratil jsem při tom ponorku z očí. Snad se Adamsovi nic nestalo!“

„Budeme u vás asi za čtyři minuty odpověděl Atlan. „Zůstaňte, kde jste. Proč si myslíte, že by se mělo, Adamsovi něco stát?“

„Lamprotoxus na ponorku zaútočil, pane. Mlátil kolem sebe a zvířel bahno. Ponorka ale přece nemohla za těch pár vteřin zmizet!“

„Když čert chce, je všechno možné, Marate. Ale u všech hvězdných bohů, řekněte mi, co je to Lamprotoxus, a jak to, že může převrátit ponorku?“

Marat mu to vysvětlil.

Atlan zavrtěl hlavou.

„Ten náš ministr financí má divné nápady. Nejdřív zruší své staromládenectví, pak se vydá lovit mořské příšery... Jsem upřímně zvědavý, co se stane příště!“

Příští vteřina skutečně přinesla překvapující zvěst. Adamsova ponorka se opět objevila a blížila se z jihozápadu k detektivově pozici. Adams volal Marata telekomem a tvrdil, že omylem odplul, protože zmáčkl špatná tlačítka.

Z šéfa USO se v tom okamžiku stal chladně uvažující lovec lidí. Věděl, že proti Adamsovým tvrzením nejsou žádné důkazy. Musel je spolknout, nebo čekat na lepší příležitost.

„Nastupte do vaší ponorky, jakmile se objeví, Marate!“ přikázal detektivovi. „Nic Adamsovi nevyčítejte, omluvte se mu. Musí si myslet, že věříte všemu, co říká. A ani slovo o tajném kanálu a ani o tom, že jsem se vydal za vámi. Jasně?“

„Rozumím, pane!“ potvrdil Marat. Nechápal sice všechno, ale rozpoznal v Atlanovi velkého taktika, jehož pokyny je třeba respektovat, i když jim člověk tak docela nerozumí.

Atlan zatím otočil ponorku a uhněl nejvyšší rychlostí zpět. Ještě po cestě aktivoval minikom, který měl na opasku. Minikom byl hyperkomový radiopřístroj v miniaturním provedení a fungoval stejně jako každý velký hyperkom. Poplašný signál tedy zachytilo celé pohotovostní komando v téže vteřině, v níž byl vyslán.

Dlouho připravovaná síť byla rozprostřena. ..

Atlan byl očekáván. Když vstoupil do výpusti ponorkového přístavu, rozevřela se mu pod nohama země a on na okamžik myslel, že vidí peklo.

Probral se na pohotovostní lékařské stanici. To, co uslyšel, v něm vzbudilo velké obavy. Čtyři z jeho šesti mužů byli při explozi zabiti. Dosud nebylo jasné, jak se protivníkovi podařilo umístit v přístavišti výbušninu. Kvůli Adamsově přítomnosti a Atlanově návštěvě byla bezpečnostní opatření v sanatoriu zpřísněna, takže výbušina musela být upevněna zezdola!.

Atlan vstal a odstrčil protestujícího lékaře z pohotovosti stranou. Pak pokynul důstojníkovi USO:

„Opatřete nám stroj. Musíme co nejrychleji zpátky do Terranie.“

Za šest minut byl kluzák na místě. Během letu obdržel Atlan zprávu vyšetřovací komise, která měla objasnit atentát. Její předseda hlásil, že nálož byla umístěna pomocí dálkově řízeného „krčka“. Šachtu sledovali až do hloubky osmi set metrů, pak sondám zatarasily cestu trosky z jiné exploze.

Atlan se zachmuřeně usmál.

Jeho podezření mělo stále jasnější obrysy. Vzpomněl si na myšlenku, která ho napadla po posledním atentátu na Prvního administrátora: Mistři ostrovů - respektive jejich tefrodští agenti - se museli ještě před spuštěním akce s falešnými penězi postarat o to, aby byli někteří nejvýznamnější lidé Solárního impéria nahrazeni duplikanty.

Poslední události tuto hypotézu potvrzovaly. Přesto zůstávala celá řada pochybností.

Mezitím již přistáli v Terranii. Atlan nepřehlédl známky výjimečného stavu, když jel Crestovou alejí ke gigantické kupoli Administrace. A pak stál tváří v tvář Perrymu Rhodanovi v konferenční místnosti, kam ho První administrátor pozval.

Atlanův pohled klouzal po přítomných a v koutcích úst se mu objevil spokojený úsměv.

John Marshall, Tako Kakuta, Ras Čubaj, Betty Toufryová, André Noir, Fellmer Lloyd, Wuriu Sengu, Son Okura, Kitaj Išibaši, Tama Jokida, Ralf Marten, Laury Marten a Ivan Gorašin - všichni příslušníci Sboru mutantů, zčásti muži, o nichž Atlan léta nic neslyšel nebo je neviděl. Nouze, v níž se Země nacházela, je přivedla zpět z Andromedy a z jiných částí vesmíru, a teď Čekali na to, aby nejinteligentnějšímu, nejmocnějšímu a nejneomluvnějšímu protivníku lidstva ukázali, co je to porážka. Kromě mutantů tu byl i myšob Gucky. Gucky sice rovněž patřil ke Sboru mutantů, přesto to nebyl mutant v pravém slova smyslu.. Paranormální schopnosti malého chlupáče patřily k více nebo méně výrazně vyvinutým, dědičným schopnostem jeho rasy.

Vedle Guckyho stál Reginald Bull, státní maršál Impéria, Rhodanův přítel a zástupce a, nejlepší kamarád Guckyho. Bully, jak se mu také říkalo, si živě povídal s Mory Abroovou-Rhodanovou, Rhodanovou ženou, a solárním maršálem Julianem Tifflorem, jedním z nejschopnějších důstojníků flotily.

Atlan zdvihl ruku na pozdrav.

Náhle se mu zatajil dech. Někdo promluvil v bezprostřední blízkosti, ale ten někdo byl neviditelný!

„Nazdar!“ ozval se znovu jemný hlásek. „Podívejte se prosím na své pravé rameno, šéfe. Ale opatrně! Nechtěl bych, abyste mě shodil. Ano, tak je to dobré. Pane, specialista Lemy Danger se hlásí do služby. How do you do? To je starozemská angličtina, naučil jsem se to od Conrada Nosinského.“

„Buďte zdrav!“ zašeptal Atlan potěšeně a vzal drobného mužička do ruky. „Jsem rád, že vás vidím, specialisto Dangere. Jsem mimořádně rád. Pravděpodobně budu mít zvláštní úkol, který můžete splnit jen vy.“

„To jsem rád i já,“ odvětil Danger suše. „Hlavně proto, že ten slon Kasom pukne závisí.“

Arkonidan se dal do smíchu. Vtom k němu přistoupil První administrátor.

„Jsem rád, že ten atentát přestál ve zdraví,“ řekl srdečně. Pak náhle zvažněl. „Ty si tedy myslíš, že Homer G. Adams byl duplikován a vyměněn...?“

Atlan přikývl.

„Mám už i plán, jak zjistit pravdu a ještě něco navíc.“

Rhodan vzal přítele pod paží a odvedl ho k 3D projekční mapě, která vyplňovala celou zadní stěnu konferenční místnosti.

„Podívej se nejdřív, co jsem mezitím zařídil. Pak si můžeme promluvit o tvém plánu!“

Zvedl ruku. Naskočil neviditelný kontakt. Zdálo se, jako by mapa ožila. Ukazovala celou oblast Solárního impéria. Atlan viděl, že se všechny osídlené sluneční soustavy Solárního impéria proměnily v pasti, které bylo možné, opustit nebo do nich vstoupit jen se svolením příslušného velitele flotily.

6.

Lehký křižník městské třídy se jmenoval ASCOT. Jeho kapitánem byl major pozemské vesmírné patroly Petrus Anagai.

Petrus Anagai dostal rozkaz vyhledat jistou oblast na okraji souhvězdí Plejád a vystřídat tam lehký křižník PEKING.

ASCOT odstartoval z „Kennedy Space Base“ na Plutu a už za čtvrt hodiny dosáhl uzavřeného pásma. Protože byl ohlášen vrchním velitelstvím, nemusel zastavovat, ale stačilo podrobit se zběžné kontrole prostřednictvím hyperkomových snímků. Půl hodiny poté přešel ASCOT do lineárního vesmíru a za patnáct minut urazil pět set světelných let. Když se opět vynořil v normálním vesmíru, zářila na obrazovkách hvězdná nádhera souhvězdí Plejád.

Major Anagai neměl moc času se oné nádheře věnovat. Byl v nepřetržitém spojení s lokalizační centrálou své lodi a s pozitronickým vyhodnocovacím zařízením. Několik vteřin po návratu do normálního vesmíru se ozval kapitán lodi PEKING.

Anagai si nechal přes hyperkom přehrát lodní deník PEKINGU a všechna obdržaná fakta předal týmu pro pozitronickou strategii a taktiku. Jen a si s tím lámou hlavu a v myslí mu plán, jak má ASCOT dále postupovat!

Pohrdavě se ušklíbl, když měl plán za dvě minuty před sebou. Protože PEKING neučinil žádná zvláštní, pozorování, byla automatickému pilotu přehrána šablona, přivezená z Pluta. Všechno ostatní bylo možné přenechat, rovněž pozitronicky řízené, lokaci.

Major Anagai byl přesvědčen, že má před sebou klidný týden.

Ovšem už na konci první hodiny se ozval lokační poplach.

„Vyhodnocení, prosím!“ požádal Anagai klidně.

Hyperlokalizace objevila skokanskou loď která ve vzdálenosti pouhé tři světelné minuty od ASCOTU vyplula z lineárního vesmíru. Mířila zřejmě do jižní okrajové části Plejád.

Major Anagai rozkázal přiblížit se ke Skokanům bleskovým manévrem na vzdálenost půl světelné vteřiny a vyzvat cizího kapitána k zastavení.

Krátce poté se na obrazovce objevila široká tvář skokanského kapitána s rudými vousy. Petrus Anagai se zhluboka nadechl a řekl:

„Tady kapitán lehkého křižníku ASCOT, Solární impérium. Prosím, přizpůsobte svůj kurs a identifikujte se. Jedná se o kontrolu podle paragrafu sedm set čtyřicet tři b zákona o výkonu pozemských výsostných práv v oblasti Impéria.“

Skokan se bouřlivě rozesmál. Protože to byla typická skokanská reakce na vztek kvůli ohlášené kontrole, neměl major Anagai sebemenší podezření, že by se jí chtěl vyhnout.

Teprve když se aktivovaný ochranný štít ASCOTU fialově rozzářil pod nárazem impulsních střel, pochopil Petrus Anagai, že to tentokrát neproběhne hladce.

Lehký křižník byla pátrací a hlídková loď, nikoli bojová. Její ochranné štíty a zbraně tomu odpovídaly. ASCOT neměl ani transformační děla, vždyť i tak měl jít příští rok do šrotu.

Na druhou stranu měl křižník k dispozici výkonnou pozitroniku a skvěle vycvičenou posádku sto padesáti mužů.

To všechno dohromady mu dávalo převahu nad každou skokanskou lodí.

ASCOT opětoval palbu a Petrus, Anagai se zasmál. Cizí loď se snažila co nejvíce zrychlit. To svědčilo o tom, že její kapitán má špatné svědomí.

Za čtvrt minuty předhonil ASCOT skokanskou loď a zastavil ji. Palba pokračovala, když vtom se štít skokanské lodi zhroutil.

„Zastavit palbu!“ zařval Anagai.

„Komando?“

„Připraveni pane!“ zaburácelo v odpověď.

„Průběh operace podle pozitronického plánu!“ zavelel Anagai.

Minutu na to se ochranný štít křižníku dotkl skokanské lodi. Nálože se rychle prokousávaly jejími stěnami a vytvořily tak komandu cestu, na jejímž konci nečekal žádný ozbrojený Skokan.

V čele komanda se do skokanské nákladní lodi prodral vysoký Afropozemšťan. Cílevědomě pospíchal na můstek.

Pak se na můstku objevil major Petrus Anagai a přistoupil ke skokanskému kapitánovi.

„Tak, chlapče,“ procedil mezi zuby „ted’ poznáš, co to znamená, střílet v oblasti výsostných pozemských práv impulsními děly na hlídkový křižník“

Trvalo asi hodinu, než komáúdo prohledalo nákladní prostory skokanské lodi. Ve stejnou dobu seznamoval na palubě ASCOTU psycholog majora Anagaie s výsledky výsledku, jemuž byl podroben kapitán Skokanů.

Oba výsledky přiměly majora Anagaie, aby poslal hyperkomové zprávy vrchnímu velení imperiální flotily a hlavnímu velitelství vesmírné patroly.

„Zajímavé,“ řekl Perry Rhodan a vrátil hypergram solárnímu maršálovi Julianu Tifflorovi.

„Co je nového?“ zeptal se Atlan, který se dosud bavil s Lemym Dangerem o plánované akci.

„Hlídkový křižník na okraji Plejád zadržel skokanskou nákladní loď. Kapitán kladl odpor a byl podroben hypnovýslechu. Ukázalo se, že papíry byly zčásti zfalšovány. Náklad tvoří z velké části neidentifikovatelné součástky, které podle dosavadních průzkumů nejsou ani pozemského, ani arkonského původu. Nevyrobila je ani žádná nám dosud známá rasa.“ Atlan hvízdнул.

„A kam tam podivný náklad směřoval, Perry?“

„Ke třetí planetě hvězdy Jago, sektor Plejád. Zvláštní! Tam je přece jen divočina - kromě primitivního vesmírného přístavu, který tvoří vlastně jen plocha vypálená v pralese, a radiostanice...“

„Nechal bych ten náklad prohlédnout specialisty, pane,“ ozval se Julian Tifflor.

Rhodan přikývl. ,

„Později, Tiffe, později! Ted’ se postaráme, aby byl náš plán „Operace Blackbird“ co nejdříve úspěšně dokončen. Čas pracuje proti nám.“

Po dvou a půl hodinách byl plán

Operace Blackbird“ propracován až do nejmenšího detailu. Během tří vteřin byl poslán z Terranie biopozitronickému mozku na Měsíci, ověřen a poslán zpět: Perry Rhodan ho předal takticko-strategickému akčnímu plánu galaktické rozvědky k naprogramování a permanentní aktivní kontrole.

Půl hodiny nato přistál Atlan znovu na ostrově Guam. S ním byla většina členů Sboru mutantů - a navíc Gucky, Lemy Danger a sto mužů divize Blue Tiger. Tygři ovšem zůstali na námořní základně Guam. Čekal na ně speciální úkol.

Bojová ponorka dopravila šéfa USO a mutanty do sanatoria Guam. Vystoupí i však jen Atlan a Tako Kakuta. Japonského teleportéra proměnil maskér v bohatého japonského obchodníka. Atlan si nemyslel, že by někdo Takovu masku prohlédl, dokonce i .on sám jen stěží rozeznával jednoho Japonce od druhého.

Jakmile vešli do sanatoria, Atlan a Tako se rozdělili. Japonce se vydal do svého apartmá, zatímco admirál se usadil v čínské restauraci.

Netrvalo to dlouho a vstoupil Roger McKay. Lenivě procházel restaurací, jako by hledal zvlášť pěkné místo. Náhle se zastavil a zvedl ruku na pozdrav.

„Vy pane?“ zvolal s dobře hraným překvapením. „To je ale překvapení. Myslel jsem, že už jste se dávno vrátil nahoru.“

Arkonidan pozval detektiva ke stolu. Doufal, že protistrana bude jejich rozhovor odposlouchávat, když na něj byla nenápadně upozorněna.

„Jak vidíte, McKayi, ještě jsem neodjel. Využil jsem příležitosti a dopřál si preventivní ošetření v P-centru. A vy? Co tak pořád děláte?“

McKay se ušklíbl.

„Skvělé jídlo, dobré pití a dostatek spánku, to je moje léčebná kúra, pane.“ V tomhle stylu se bavili ještě dalších deset minut. Pak se objevil Homer G. Adams. Atlan uvažoval, jestli opravdu přišel náhodou, nebo jestli ho podle plánu přilákalo divadlo, které tu hráli.“

„Zdravím vás, Adamsi!“ zvolal radostně. „Přijďte se k nám!“

Homer G. Adams se otočil a na tváři se mu objevilo potěšení ze shledání, které vypadalo tak právě, že Atlan začal pochybovat o správnosti své teorie.

„Těší mě, že vás tu ještě potkávám, pane,“ řekl Adams a posadil se. „Začínám se tu nudit. Pořád to samé dokola: prohlídka, jídlo, spánek, odpočinek - a zase prohlídka. Člověk je vděčný za každou změnu.“

„To je první známka uzdravování, Adamsi. Myslím, že budete brzy zcela fit. První administrátor bude mít velkou radost, až mu to povím.“

„Ale!“ udělal Adams. „Přece nás nechcete opustit už dnes?“

Ted' ses prozradil, duplikante! pomyslel si Atlan. *Takže se mě chceš zbavit. Prosím, může být.*

„Opravdu mě to mrzí,“ odpověděl, „ale víte, co se děje. Musím ještě dnes večer zpátky do Terranie a odtamtud možná na Quintu. Jen se ještě chvíli nuďte, milý Adamsi! Tím dřív se vrátíte ke své práci.“

Adams přikývl: Zdálo se, že je myšlenkami někde úplně jinde, ale brzy se vzpamatoval.

„Máte pravdu, pane. Každého z nás zavolají povinnosti, jednoho dříve, jiného později. Možná mě ,už zítra či pozítří pustí domů. Budu se snažit.“ Ministr pohlédl na hodinky a vstal. „Musím zase na proceduru. Pan Marat už netrpělivě čeká přede dveřmi, jak ho znám. Neměl hlad a tak sem nešel se mnou, když viděl vás, pane McKayi.“

„V tom případě se s vámi rozloučím, Adamsi,“ poznamenal Atlan. „Vaše procedury trvají osm hodin, a můj kluzák startuje už za šest hodin. Přeji vám brzké uzdravení a těším se na shledání...!“

Jean-Pierre Marat jen s námahou ovládal neklid. Adams ho nepozval k další vyjížďce v ponorce. Chce snad nepravý ministr ven sám?

Marat zavrtěl hlavou. Toho by se nikdy neodvážil. Věděl, že by ho ihned začali hledat. Nebo snad změnil plány...?

„Copak, příteli?“ zeptal se Adams soucitně. „Snad ne nějaká deprese?“

Marat zavrtěl hlavou a, vzdychl. Doufal, že to znělo dost přesvědčivě.

„Zlobím se na sebe, pane. Ta chyba s Lamprotoxem se mi neměla stát. Když pomyslím, co všechno se vám mohlo stát, běhá mi ještě teď mráz po zádech.“

„Nic se však nestalo, Marate. A to je hlavní. Mimochodem, je to pravda, co jsem o vás vášnivých lovcích slyšel? Že se nevzdáte, dokud definitivně nemáte svou kořist?“

Aha! Pomyslel si Marat. *Konečně!*

„Hm...“ zabručel.

„Tak dostaňte tu nestvůru na harpunu, než vám ji vyfoukne někdo jiný!“

Jean-Pierre Marat udělal nechápavý obličej.

„Ale to přece nejde, pane: Mám svůj úkol a ani nemohu chtít od svého partnera, aby obětoval volný čas kvůli mé zábavě!“

„A proč také?“ zeptal se Adams. „Pronajmu ponorku a pojedeme spolu.“

„To si nemůžu vzít na zodpovědnost, pane,“ zavrtěl Marat hlavou. „Víte, abych Lamprotoxuse dostal, musel bych ven z člunu. Nemůžu vás ještě jednou nechat samotného. Pokaždé by to nemuselo dopadnout dobře.“ Ministr financí předstíral, že napjatě uvažuje.

„Víte co?“ zeptal se po chvíli. „Ještě jednou mi vysvětlíte manuální řízení. Teď se určitě naučím s ponorkou správně zacházet.“

„Když myslíte...“ nechal se nakonec Marat váhavě přesvědčit.

Adams se bez dalšího komentáře zvedl. Za deset minut stáli oba muži u půjčovny ponorek. Rogerem McKayem příslušně instruovaný robot podal Adamsovi klíčky od člunu, který měli půjčený i poprvé.

Marat si odechl. Nevěděl, co by dělal, kdyby jim přidělili jiný člun. Kvůli bezpečnosti ostatních pacientů směl McKay speciálně upravit pouze tento - a sice tak, že automatický lokátor už nezaznamenával pronásledující čluny.

Mohl jen doufat, že i u Lemyho proběhlo všechno bez problémů. Jeho speciální člun byl dlouhý jen dvacet pět centimetrů a vnějškem se podobal rybě.

Jedinou slabinou plánu bylo, že se Lemyho člun nepodobal pozemské rybě, ale rybě žijící na světech Bluesanů. Marat však doufal, že takového detailu si ani Adams ani žádný z nepřátelských agentů nevšimne. Vždyť ani zoologové neznali všechny mořské živočichy, zdržující se v hlubinách!

Ponorka odstartovala a zamířila k místu, kde byl naposledy spatřen Lamprotoxus.

Když Marat už tři čtvrtě hodiny křižoval „oblast“ svého Lamprotoxu, začal pochybovat o úspěchu akce. Zvíře se zatím neobjevilo a vlastně nebyla vůbec žádná záruka, že by mohlo být vůbec ještě nablízku.

Jak měl ale Marat přimět falešného ministra k tomu, aby vyhledal zatím jen hypotetickou základnu Mistrů ostrovů, když on, jeho stín, neopustí člun...?

Ovšem už v příští vteřině detektiv. poznal, že svého chráněnce. podcenil. Všechno se s ním začalo točit. Pochopil, že Adams použil nervový plyn. Pak ho zahálila tma.

Když znovu přišel k sobě, objevil na obrazovce panoramatické galerie bizarní skalní formace. Náhle věděl, kam směřují: do jednoho ze starých, ponořených ruinových měst, které pocházely ještě z Lemurské minulosti. Adams se po něm otočil a Marat rychle zavřel oči.

Duplikant nemusí vědět, že jeho „zajatec“ už účinky plynu překonal. Krátce před tím, než upadl do bezvědomí, totiž Marat už kapsl s protijedem.

Pluli mezi obrovitými ruinami. Pak se na obrazovkách objevila rozsáhlá skalní plošina. Ponorka klesala stále hlouběji.

Náhle se objevilo světlo. Vycházelo z velké výpusti. Snad nás Lemy sleduje! pomyslel si Marat. Ponorka vklouzla dovnitř a výpust se nekonečně pomalu zavírala. Pak se otevřela další brána. Přispěchaly černě oblečené postavy a obklopily ponorku.

Duplikant Homera G. Adamse vstal a kopl detektiva do boku. Marat sebou cukl, ale zřejmě to byla u člověka v bezvědomí normální reakce, nebo nikdo se nad tím nepozastavil.

Muži v černých kombinézách rámusili v ponorce. Všichni nepravého Adamse srdečně zdravili. Marat rozuměl každému slovu, protože mluvili jazykem Tefroda, a on se tuto řeč z Andromedy naučil už před půl rokem, když ještě netušil, jak to dnes bude důležité. Dva Tefrodi naložili Marata na nosítka a do transportéru. Z rozhovoru vyrozuměl, že nepravý Adams chce základnu za tři hodiny zase opustit. Po čtvrt hodině byli na místě - v obrovské hale vysoce moderní, všemi vymoženostmi Lemurské technologie vybavené podmořské základny.

Marat si nemyslel, že tefrodští agenti zřídili tuto základnu až za dob Solárního impéria. V tom případě by nezůstala utajena. Muselo tu být použito miliónů a miliónů tun materiálu.

Mnohem pravděpodobnější se detektivovi zdálo vysvětlení, že se nachází v hale pevnosti, která existovala už za lemurských dob. Ležela tedy vždy pod hladinou moře, i když ne tak hluboko, jako teď.

Marat zavřel oči, když k němu přistoupil červeně oblečený Tefrod, ale v příští vteřině utrpěl šok.

„Je zbytečné hrát nám dál divadlo,“ řekl Tefrod sarkasticky.

Marat otevřel oči. Jako skrz mlhu viděl tvář staženou v sadistické grimase a pochopil, že Tefrod ho chce zabít.

Tedy se Jean-Pierre Marat proměnil v „Černého jaguára“ !

7.

Marat se skulil ke straně a sklouzl z lehátka.

Tefrod byl překvapený. Jediný úder karate ho srazil k zemi. Marat popadl jeho impulsní paprskomet a utíkal k východu. V běhu střílel přes rameno. Proběhl dveřmi a ocitl se v malé hale, jejíž konstrukce mu byla důvěrně

známá. Stačil se ještě včas zastavit, než ho zasáhly paprsky automatického obranného systému. Jakmile se připlížil zpět k východu, palba ustala.

Zato z druhé strany se blížilo asi deset ozbrojených Tefrodů. Marat se ohlédl. Jakmile Tefrodi vejdou, obranná automatika se vypne. Pak by mohl proniknout dál do nitra stavby. Nebyl tu však žádný úkryt.

Marat zaváhal a pak vytáhl z pod kombinézy předmět, podobný tužce a hodil ho co nejdál do haly. Pak se pevně přitiskl ke stěně.

Za dvě vteřiny došlo k explozi. Její burácení už detektiv neslyšel, upadl do bezvědomí: Neviděl tedy ani, jak se po několika minutách ze zadní části malé haly vynořila vysoká postava a blížila se k němu...

Když se probral, ucítil ostrou bolest. Stiskl zuby a bojoval s ní. Po několika minutách se cítil dost silný na to, aby otevřel oči.

Nejprve mu všechno splývalo. Pak se pomalu oddělily obrysy panoramatické zdi, nízkého stolu, dvou pohodlných křesel, skříně, úzkých dveří a opálené tváře, jež se, nad ním skláněla.

„Rozumíte mi, Pozemšťane?“ zašeptal drsný hlas tefrodou.

Marat přikývl a znovu byl zaplaven vlnami bolesti.

„Ano!“ vyrazil ze sebe. „Co...je...se...mnou...?“

„Klid!“ přikázal mu cizí hlas. „Jak... to... že... žiju...?“

„Zapomněl jste na bezpečnostní automatiku, Pozemšťane,“ odpověděl mu neznámý. „Když došlo k výbuchu, zavřela se zároveň pancéřovaná stěna.“

„Rozumím,“ odpověděl Marat.

S námahou se narovnal, pomohly mu dvě mocné paže. Ještě jednou se mu zatočil svět, pak zůstal obraz jasný. Jean-Pierre Marat se na sebe podíval. Ještě jednou vyvázl. Ale na jak dlouho?

Zdálo se, že Tefrod ví, co se mu honilo hlavou. Usmál se.

„Nebojte se, Pozemšťane. Nevydám vás. Všichni si myslí, že jste zahynul při explozi.“

„Jak to,“ začal Marat opatrně, „že chcete mě, Pozemšťana, ukrývat před vlastními lidmi?“ Pak ho napadlo, že na něco zapomněl, a představil se.

Tefrod sklonil hlavu.

„Já se jmenuji Alchinon, pane Marate.“ Dlouhými kroky chodil po místnosti sem a tam, pak se náhle zastavil. „Podívejte se, byl jsem vybrán z celkem dvou stovek testovaných osob k úkolu, namířenému proti Teře. Tenkrát jsem byl na to pyšný, neměl jsem toužebnější přání než to, dokázat vám „pravňukům zbabělců a dezertérů“, že pro vás ve vesmíru není místo. Můj úkol mě těšil. Byl jsem povýšen, když jsem byl na téhle základně teprve dva týdny. Teď jsem plukovník. Všichni muži a ženy tady mají dost vysoké vojenské hodnosti.“

Přejel si rukou přes oči, jako by chtěl zahnat imaginární stíny:

„Byl jsem jeden z mála, kdo strávili několik dní na povrchu Země. Přitom jsem se seznámil s jednou ženou, ne ve vysoké pozici, s obyčejnou reportérkou, co musela být od rána do večera na nohou, aby nepřišla o svou práci. Mám Claudine opravdu rád, možná je to dokonce láska. Proto jsem opatrně sondoval její myšlení v naději, že bych ji po našem vítězství mohl vzít s sebou do Andromedy.“

Nevím, jestli Claudine tušila, že jsem nepřítel lidstva. Ale vodila mě s sebou do knihoven, parků, obchodů a lokálů a seznámila mě s mnoha zajímavými lidmi. Ze všech těch zkušeností a rozhovorů pro mě vykristalizoval nový obraz světa, a už jsem nedokázal opovrhovat vámi nebo vás dokonce nenávidět, pochopil jsem, že my Tefrodi jsme vlastně dezertéři a vy skuteční dědicové universa...“

Marat mu pohlédl do očí.

„To je všechno moc krásné a já jsem vám zavázán díky, čistě osobně. Ale nejlepší poznatek je k ničemu, když se nepromění v čin. Co jste ochoten podniknout, aby tato základna už dál neškodila lidem?“

Alchinon pokrčil rameny.

„Co dokáže jediný muž? Nebo byste chtěl, abych naši základnu vyhodil do vzduchu?“

Naši základnu!“ Detektiv pochopil, jak daleko je Alchinon ještě od toho, aby se skutečně i v myšlení distancoval od svých druhů. Proto se rozhodl neříkat mu nic o očekávané akci galaktické rozvědky.

Bohužel se tak dopustil rozhodující chyby, protože několik minut po tomto rozhodnutí se ze skrytého reproduktoru ozvalo, že pozemské jednotky právě pronikly do základny.

Alchinon na detektiva zklamaně zíral. Zklamání se postupně změnilo ve vztek a opovržení.

Nesudte předčasně!“ žádal ho Marat. „Dokonce i kdybychom byli dlouholetými přáteli, nesměl bych vám nic prozradit. Jsem vázán mlčenlivostí!“

Zdálo se, že Alchinon se rozhoduje, kam vlastně patří. Vzpamatoval se, když k nim pronikly zvuky svědčící o tvrdém boji. Zdálo se, že nechápe, jak mohly Pozemšťané tak rychle proniknout tak hluboko do pevnosti.

Marat to věděl. Tušil, že první jednotky tvořili teleportéři ze Sboru mutantů a navíc pravděpodobně admirál Atlan nasadil i jednotku Modrých tygrů.

. Protože už tím nemohl nic pokazit, řekl o tom Tefrodovi.

Alchinon rozrušeně přikývl.

„Vůbec jsme na to nepomysleli. Mysleli jsme, že mutanti jsou stále ještě v Andromedě. Mýlil jsem se, stejně jako mí druzi.“

Podíval se na Marata.

„Škoda, zemřeme všichni společně, vy Pozemšťané a my Tefrodi.“

Ještě než Alchinon domluvil, pochopil Marat, co tím myslí. Odporovalo by to všem zvyklostem Tefrodů, kdyby na základně nebyl rozmístěn žádné nálože. Zemřeli by zřejmě klidněji, protože by s sebou strhli do zkázy i Pozemšťany.

Marat vyskočil a popadl Tefroda za ramena.

„Je mi líto,“ vyrazil ze sebe, „ale musíte mi prostě pomoci, jestli nechcete zradit vše, co vás Claudine Claudine...!“ zašeptal Alchinon.

„Ano, Claudine zařval Jean-Pierre Marat. „Možná je mezi muži útočících jednotek její otec nebo bratra jestli ne, každého z nich čeká tam nahoře jeho Claudine! Ale nehleď na to, že výbuch nezabije prostě jen vojáky, ale také syny matek a otců a otce dětí, jaký smysl to všechno má? Komu to poslouží?“

„Přestaňte prosím!“ záupěl Alchinon. Chvilí se na detektiva díval pohledem, který prozrazoval, že tvrdě bojuje sám se sebou. Pak si přejel jazykem suché rty a zašeptal: „Pojďte se mnou, Pozemšťane. Možná to ještě zvládneme!“

Stáli v ústí široké chodby. Zády k nim klečeli v chodbě tři Tefrodi a pálili z impulsních paprskometů:

Daleko vpředu se ozval ostrý výkřik.

Už už natahoval Marat ruku po Alchinonově zbrani, aby ty tři Tefrody zastřelil, když vtom ho napadlo, že by si tímto činem jen udělal z Alchinona nepřítele.

Strčil do Tefroda. naučila!“

„Rychle!“

Pospíchali do odbočky, směřující doleva. Našli antigravový výtah a spoře osvětlenou šachtou klesali dolů.

„Teď přijde nejobtížnější a nejhorší část!“ zašeptal Alchinon. „Jakmile budeme venku z výtahu, musíme projít centrálou.“

Zhluboka se nadechl a pak Maratovi podal svoji impulsní zbraň. „Tady! Vezměte si to! Nemůžu střílet na své vlastní lidi. Ale vy střílet musíte, jestli chceme projít!“

Marat si zbraň vděčně vzal.

Nemusel ji však použít.

Uprostřed řídicí stanice stála širokoramenná, masivní postava a držela zbraň v dlaních, velkých jako transformační děla.

Marat poznal ten lesklý náprsní štítek ve tvaru půlměsíce s vypáleným vyobrazením modrého tygra ve skoku. Oxtorňan!

Voják sebou trhl a zamířil zbraň na oba muže.

Stát!“ zaburácel jeho hlas sálem.

Marat nechal opatrně svoji zbraň klesnout a zvedl ruce. Alchinon ho napodobil. V Tefrodových očích se objevil strach: ve stanici muselo hlídkovat více než deset Tefrodů, teď toho po nich mnoho nezbylo.

Maratovi se podařilo přesvědčit Oxtorňana o své identitě.

„Byli jsme informováni, pane!“ odpověděl bojovník.

„Smím vám nabídnout svou pomoc?“

Marat přikývl. Tento muž mohl snadno znamenat rozhodující pomoc. Rychle mu vysvětlil, že ve stanici jsou ukryty nálože. Pak pospíchali všichni tři muži společně dál. Oxtorňan běžel v čele a nechal se navigovat Alchinonem.

Ještě jednou se dostali do nanejvýš nebezpečné situace: bylo to, když museli projít skalní halou. Zuřila tady divoká bitva mezi létajícími tanky Tefrodů a pozemskými bojovými roboty. Prostor jiskřil výstřely a burácením mnohačetných explozí. Na zemi se válely ještě žhavé trosky.

Když prošli tajnými dveřmi, zamaskovanými ve skále, zůstal hluk boje daleko za nimi. Tady dole bylo ticho až přízračné. Skalní strop se vlhce leskl, občas z něj spadly kapky vody. V chodbě byly kaluže a několik málo lamp vydávalo jen sporé světlo.

Konečně došli na konec chodby. Oxtorňan se k nim otočil.

Kde jsou ty nálože?“ zeptal se hlasem, připomínající burácení hromu.

Alchinon ukázal rukou na zem. Oxtorňan ji ohmatával dlaněmi a po několika vteřinách našel skrytý otevírací mechanismus víka šachty.

Když odsunul víko stranou, posvítil dolů svou svítilnou.

A tam ležela bomba, která mohla přinést smrt všem Tefrodům a Pozemšťanům na základně!

Bez sebemenšího zaváhání se Marat a Oxtorňan spustili dolů. Horečně pracovali, aby vypátrali spouštěcí mechanismus a bombu tak zneškodnili. Nikdo z nich nedával pozor na Alchinona.

Po čtvrt hodině tvrdé práce byli hotovi.

Marat si otřel z obličeje pot. Kolena se mu třásla a teprve teď si skutečně uvědomil, jak strašlivě málo ho dělilo od smrti.

Oxtorňanovo zvolání ho přimělo rychle vylézt zase nahoru.

S bledou tváří pák stál před Alchinonem. Tefrod se nevidoucíma očima díval na strop štol. Pod jeho tělem se pomalu šířila kaluž krve. Marat těžké tělo otočil. Spatřil díru mezi lopatkami. Když procházeli halou, musela Tefroda zasáhnout ocelová střešina.

Marat mu zatlačil oči. Oxtorňan si mlčky sundal helmu.

Po půl minutě se vydali na zpáteční cestu:

Když dorazili do haly, byl boj u konce. Modří tygři, roboti a šedomodře oblečení vojáci pozemského námořnictva zaplavili bývalé bitevní pole:

Marat si vzal od svého oxtorňského průvodce radiopřilbu. Z posledních sil udal svou pozici a požádal, aby ho vyzvedli. Pak se zhroutil.

„...byla nakonec podmořská pevnost Tefrodů zničena,“ oznámil První administrátor.

Jean-Pierre Marat a Roger McKay seděli v nemocničním pokoji vojenského lazaretu na ostrově Guam. Poslouchali projev Prvního administrátora, který do všech částí Impéria přenášela Terravize.

„Naše jednotky na místě našly jak duplikátor, tak falešné bankovky v hodnotě zhruba sto miliard solarů, vyrobené pomocí duplikátoru, které jen čekaly na to, aby byly uvedeny do oběhu...“ Jean-Pierre Marat přístroj vypnul.

„Vyprávěj mi raději, jak proběhla celá akce, partáku! To, co Rhodan vypráví v Terravizi, je přece určeno pro veřejnost. Mě zajímá to, co se v Terravizi říct nemůže!“ McKay se usmál.

„Lemy Danger dostal svoji ponorku přece jenom včas. Sledoval nepravého Adamse a tebe až ke vchodu do podmořské pevnosti. Zatímco čekal na Adamsův návrat, fotografoval a vyměřoval okolí, určil přesnou pozici a snažil se uniknout velkým dravým rybám, které ho chtěly za každou cenu sežrat.“

Adams se po třech hodinách vrátil a plul opět do sanatoria. Ohlásil, že jsi vystoupil z ponorky, abys ulovil Lamprotaxe a najednou jsi zmizel. Že prý tě hledal, ale nenašel.

I když už jsme s jistotou věděli, že je to duplikant, nechali jsme ho na pokoji. První administrátor se obával, že by jeho zatčení mohlo překazit úspěch celé akce.

Gucky, Čubaj a Tako Kakuta pronikli do pevnosti. Když oznámili místo, nejpříhodnější pro invazi, vrátili se zpátky a teleportovali na místo divizi Modrých tygrů. Pak dorazily bojové ponorky mariňáků a zapojily se do akce. Prostřílely si cestu a vysadily komanda s ochrannými štíty.

Šéf pevnosti nám bohužel unikl mimořádně výkonným dálkovým transponderem. Předpokládá se, že tento muž je jedním z Mistrů ostrovů.“

Marat zamyšleně přikývl.

„Vzhledem k eminentnímu významu ofenzívy falešných peněz jsem o tom přesvědčen. Jsem dokonce pevně přesvědčen o tom, že Mistři ostrovů instalovali celé zařízení už v dobách, kdy byl Rhodan s CRESTEM III ještě v lemurské minulosti Země.“

„To si myslí všichni, kamaráde,“ opáčil Roger McKay.

„A Homer G. Adams...?“ zeptal se Marat naléhavě. „Copak i on unikl?“

„Ano a ne,“ odvětil McKay. „Duplikant ministra financí dostal při zatčení mrtvici a zemřel. Nikdo neví proč. Při pitvě se nenašly žádné známé příčiny.“

„A buněčný aktivátor byla stejná kopie jako sám Adams, co?“ zeptal se Marat.

McKay přikývl.

„Hm,“ udělal Marat. „Pomalu začínám rozumět, proč byly v sanatoriu zinscenovány ty bláznivé atentáty. Tefrodi tím chtěli dosáhnout, aby na Adamsova duplikanta nepadlo žádné podezření.“

„Jasně,“ usklíbl se McKay. „Mistři ostrovů a Tefrodi se jen tak nedopustí nějaké chyby. Když něco podnikají, je to naplánováno až do sebemenšího detailu.“

„No...“, řekl Marat tiše. „My přece taky, jinak by se nám nemohlo podařit zlikvidovat pevnost.“

Zapnul znovu vizifon a zachytil ještě poslední část řeči Prvního administrátora. Rhodan oznámil další krok na cestě konečné stabilizace měny.

Když skončil, oba detektivové mlčeli.

Teprve po několika minutách prolomil ticho Jean-Pierre Marat. Podíval se na elastickou látku, do níž bylo jeho tělo zabaleno od hlavy až k patě, a našťavaně řekl:

„Bohužel nebudu ten podnik moci dovést k úplnému konci...“

„Jak to?“ zeptal se McKay udiveně. Marat se shovívavě usmál.

„No, copak ty si myslíš, že se svými popáleninami můžu začít hledat skutečného Homera G. Adamse...?“